

ישראל במלחמה

פא אונז נאכט באיז קרב
 פא אונז סומק חגיגה של איזה סרט
 פא אונז ססוף הוא צר
 ואין אצלנו מאיזי נאחמה חזר.

 המעט שנצטט - אבנור פא מילה
 אלאו רשעה אנדוץ בחמלה
 פחו שהינו רוצים שיעשה בנו
 פשאנחנו נאחמים אל הקרב שלנו:

 - נאם חורב

גיליון מס. 2859 * יז טבת תשפ"ה * 17 ינואר 2025

כפר הנשיא * עלון פנימי

עורכת: דורית צחור dorittb1963@gmail.com

אני גאה לארח בטור שלי מאמר של רינה ענתי. רינה ענתי גדלה בבית צנוע בחצור הגלילית שבו האמינו שההשכלה חשובה יותר מכל. רינה היא ד"ר לבייכמייה שהחליטה לעבור לעולם המשפט, סיימה תואר במשפטים ועבדה כעוזרת מחקר אצל השופט אהרון ברק. והיום היא מהקולות הבולטים והחדים נגד ה"הפיכה השלטונית" שמובילים נתניהו וקואליציית הביוב שלו.

על מופעי העריצות של השלטון | ד"ר רינה ענתי

אתמול פורסם כי מערכת הבריאות בעיר אילת על סף קריסה וכי המערכת מתקשה לספק אפילו שירותי בריאות בסיסיים. עוד פורסם, כי לממשלה אין כל תכנית לפתרון מצוקת מערכת הבריאות בכלל ובפריפריה בפרט. ובעברית צחה – שימותו.

עוד פורסם אתמול, כי המשטרה פינתה בכוח ובאלימות רבה אזרחים שישבו בכיכר סמוך לביתו של יושב ראש הכנסת אמיר אוחנה. האזרחים לא הפגינו, לא נשאו שלטים, לא קראו קריאות ולא עשו דבר שיתפרש כהפגנה או כמחאה (ונזכיר כי מותר להפגין ולמחות נגד השלטון). ועל אף זאת, הגיע למקום כוח רב של שוטרים במהירות וכאמור פינה את האזרחים בכוח, באלימות, חלקם אף נעצרו ואחד מהם סיפר כי שמע שוטר מג"ב מציע לשוטרים להאשים אותו בפגיעה בניידת שניזוקה.

לכאורה אין קשר ולו זניח בין שני המקרים, שהרי האחד נוגע לקריסת שירותי בריאות בפריפריה ואפשר לתלות את האשם על כך במלחמה, בעובדה שהעיר מאכלסת עקורים רבים ועוד, ואילו השני נוגע לפעולה של המשטרה בניגוד לחוק. למעשה הקשר בין שני המקרים לא רק לא זניח אלא הדוק ביותר, ומתאר את שני המופעים הכי שכיחים של עריצות שלטונית.

המופע האחד של עריצות שלטונית הוא התפרקות המדינה מכל חובותיה כלפי האזרחים ולו מהחובות הבסיסיות ביותר כמו הבטחת שירותי בריאות. במקרה של עריצות שלטונית מטרת המדינה איננה לשרת את האזרחים ולדאוג לרווחתם, אלא לשרת את השלטון, לדאוג לרווחתו ולשגשוגו ולמנוע את החלפת השלטון.

בעריצות שלטונית המדינה נעדרת בכל הקשור לדאגה לאזרח, היא איננה נוכחת כגורם שתכליתו לספק את השירותים לאזרח. והשלטון עושה זאת

בעזרת שני אמצעים עיקריים: תקציב המדינה שמועבר כמעט במלואו לתומכי השלטון, והפיכת המנגנון הציבורי לכלי פוליטי באמצעות ג'ובים.

ובישראל אפשר לראות את היישום של המופע הזה בכל אחד מתחומי החיים בישראל: אין בריאות ואין תרבות, אין חינוך ואין משפט, אין רווחה ואין שיקום וגם אין תכניות לעסוק בתחומים אלה.

תקציב המדינה מועבר לחרדים ולמתנחלים ולג'ובים שהשלטון מחלק – טובות הנאה שלטוניות גלויות לעין-כל הן לקבוצות והן ליחידים.

אזרחי המדינה חוו את עוצמת היעדר המדינה בטבח, אבל העוצמה של ההיעדרות רק תלך ותגדל. האזרחים לא מעניינים אף אחד מחברי קואליציית הפשע, הם דואגים רק לעצמם. מטרת השלטון העליונה והיחידה היא לשמר את השלטון. כל מי שמתנגד מוגדר כאויב, אפילו משפחות שכולות.

המופע השני של עריצות שלטונית הוא רדיפה של האזרחים בידי השלטון. אין עריצות בה האזרחים אינם הופכים להיות אויב של השלטון. כל דבר הכי קטן שאזרח עושה ועלול מבחינת השלטון לסכן אותו – יוגדר כמעשה אסור ומבצעו יירדפו עד חורמה.

החל מהתקהלות תמימה שאפילו איננה מחאה, כפי שאירע בסמוך לביתו של משרת השלטון אוחנה, ועד זריקת נורים שהפכה ל"מעשה טרור" שהצדיק מעצר של חודש וחצי – שהיה ענישה למען יראו ויראו. כל דבר וכל פעולה יכולה לשמש ותשמש נגד האזרחים.

ומינוי העבריין איתמר בן גביר לשר המשטרה משרת את שני המופעים של עריצות שלטונית. מצד אחד המשטרה כבר איננה מערכת אכיפת החוק ולאזרח שנגרם עוול ושהיה קורבן למעשה פלילי אין מה לפנות למשטרה, היא לא תטפל בו – ובכך מיושם המופע של התפרקות המדינה מחובותיה כלפי האזרח.

מצד שני המשטרה הפכה להיות מיליציה פוליטית שמשרתת את העבריין בן גביר ואת קואליציית הפשע, בכך מיושם המופע השני של עריצות שלטונית, שהוא רדיפת האזרחים בידי השלטון. השלטון מחזיק בכוח רב, כוח שניתן לו מעצם בחירתו לשלטון, אבל הוא משתמש בכוח הזה לרעה – לא לשם הגנה על האזרחים אלא לשם רדיפתם.

מדי פעם בפעם יש דיווחים על "שובה של החקיקה המשפטית", רק שבישראל מתקיימת עריצות שלטונית דה פקטו גם ללא חקיקה, ובעיקר מיושמים שני האדנים העיקריים שלה: היעדרות המדינה והתפרקותה מכל חובותיה כלפי האזרח ורדיפה של האזרחים באמצעות מנגנוני הכוח שבידי השלטון.

ככל שיחלוף הזמן והממשלה תמשיך לעסוק בביצור כוחה על ידי גניבת התקציב ועל ידי ג'ובים לאנשיה, כך תגבר השפעתם של שני אלה. כך ההתפרקות תלך ותגבר. כך שרותי הבריאות יקרו – לא רק באילת אלא בכל הארץ. כך יהיה מחסור במוצרי מזון בסיסיים, יתפתח שוק שחור והפשע יפרח עוד יותר מאשר עכשיו. וכך תגבר הרדיפה השלטונית – השלטון לא יזדקק לעילות כדי לעצור אזרחים, די שאזרח לא בא טוב בעין לעברייני בו גביר או לשלוחיו במיליציה, כדי להפוך את חייו לגיהנום.

מדהים שיש מי שעדיין סבורים שמדינת ישראל היא דמוקרטיה שבה יוחלף השלטון בבחירות. ישראל היא עריצות עם שלטון פשע מלא, שמיישם בשטח את המופעים של עריצות שלטונית.

מחמאה עצובה

לפני כמה ימים קיבלתי מחמאה מאוד עצובה מאם שכולה שהגיבה על ציור שפרסמתי בפייסבוק. זהו הציור שקראתי לו "עזה כמוות"

ואם שכולה, שאינני מכיר, כתבה לי בתגובות: "הציור שלך 'עזה כמוות' הוא בשבילי כדור באפוד הקרמי. בלב. הוא נקודת דיקור מדוייקת של הפרידה שלי מבני גור". נותרתי חסר מילים מול המילים החדות כסכין שלה.

467 יום למניין ימי שבי. רק שלא ישתפן ברגע האחרון נתניהו

סופסוף יש באוויר ריח של עסקה לשחרור חטופים. אך גם הפעם נתניהו עושה מראה מפני זעמו של טראמפ, ולא חלילה שליבו נכמר על מי מהחטופים הכלואים שנתונים כבר 467 יום של עינויים והשפלות במרתפי החמאס.

ושוב עוד יום של חורף שמשי. אפשר לצאת לטייל בחוץ. לרדת לירדן. לשתות קפה בנחת. אבל הלב איתם, עם אלה שנמצאים שם במנהרות הטחובות. שאינם יכולים להנות עכשיו מזיווה הרך של השמש החורפית.

467 יום ללא תנור לחמם את הגוף. ללא אוכל להשקיט את הרעב וללא מוצא.

כי ראש הממשלה שלהם, המתועב, הלב שלו עם אשתו ובנו שנמצאים במיאמי ולא עם החטופים והחטופות שתקועים מושפלים במנהרות כמו עצם בגרון. לא להקיא ולא לבלוע. שברירת המחדל שלהם היא למות מושפלים ברעב או מקור.

שכל שנותר להם זה להיות כלואים במרתפי החמאס, בגלל שרירות ליבו של אדם אחד, צדיק, שמלאכת רציחת החטופים נעשית למענו בידי אחרים, בנימין נתניהו שחרד לשלום ציר פילדלפי ולשלמות הקואליציה שלו יותר מאשר לשלום אזרחי מדינת ישראל שהם כקליפת השום בעיניו. רעשי רקע ותו לא. שחר אותם כבר! איש מתועב! את כולם! עכשיו! ושתיחנק כבר בנכלולך...

אינשאללה ישובו כולם הביתה בשלום. יצטרכו להשתקם לאחר שנה לא פשוטה. שנה שהייתה יכולה להסתיים במאי 24, ואולי גם לפני זה. ושיעוף כבר המעכב הגדול לכל הרוחות.

פינת הקריקטורה השבועית: כן אדוני הנשיא...

על דא ועל הא / חעט: תמר וולפין

• את הטור הזה השבוע, אני כותבת קרוב לשעת הנעילה:

שעת הנעילה, דהיינו, השעה שבה אני חייבת להעביר לדורית, העורכת הנאמנה, את הקובץ. ואל נא תקלו ראש בעניין הזה, כי לאחרונה היו לי כמה "פשליות" בדרכו של הטור למערכת, ודורית, ככל שיכלה, סלחה וגם סייעה. בעולם העיתונות זוהי השעה שבה המאמר "יורד לדפוס" (אני תוהה אם גם היום התהליך כולל הורדת טקסט למרתפי בניין המערכת, או שגם כאן הטכנולוגיה שינתה את המהלכים). השעה הזאת היא "השורה המתה", או בלשון כפר הנשיא: the dead line, כלומר, יום רביעי בערב. אצלנו לא יורדים למרתפים, אלא לוחצים על המקלדת SEND, ואתם רואים את דברי הכפר אצלכם במחשב ואולי גם בטלפון, בכפר הנשיא, ברחבי הארץ ובכל העולם.

זוהי שעת נעילה, אשר, כמו בנעילת יום הכיפורים נחתכים בה גורלות: מי לחיים ומי למוות, כפי שכתב אמנון ממגנצה בפיוט "ונתנה תוקף". בשעה זו אנחנו ממתנים לידיעות על ההסכם עם החמאס. הקרביים מתהפכים מהמחשבה על כל מה שיבוא עכשיו ומה שאולי לא יבוא עכשיו. מי יחזור (אולי?) מי יישאר (ומה יהיה גורלו?). שעה קשה.

זוהי שעת נעילה, בה מתעוררים מחדש, אצלי לפחות, כל תחושות הכעס והעצב על כל מה שקרה לנו לפני שנה ורבע, ואיך נכשלנו במניעת האסון הנוראי הזה. שעה של הרהורים קשים.

• הגליל העליון מתעורר:

הייתי היום במפגש של ותיקי הגליל (למען הדיוק, מפגש של "קהילה בקשר", אבל זה קרוב), שהתקיימה באגמון החולה. בנוסף לכ-200 הוותיקים, שנאספו שם, היו באגמון עוד לא מעט מבקרים, ובנוסף לעגורים שממלאים את השמיים, יש הרגשה שהגליל מתחיל לחזור לעצמו.

התחלנו בהאזנה לפאנל של ארבעת המועמדים לבחירות לראשות המועצה: ניסן זאבי מכפר גלעדי, יוסי שמעוני ממחניים, אורית דגני דיניסמן משניר ואסף לנגלבן מכפר סאלד. המנחה היה גיא ורון "כתבנו בצפון", שכמובן מצוי בכל הסוגיות והשאלות שבשטח.

אינני יודעת למי עזר הפאנל הזה בהחלטה את איזה מועמד יעדיף ביום שלישי 18.2.2025, כאשר יצטרך להכניס פתק אחד לקלפי, ומי שינה את עמדתו הקודמת לגבי המועמד שלו. בארוחת הצהריים, בשולחן שלנו היה מי שאמר, שהוא תומך במועמד מסוים, כי הוא תמיד זמין בטלפון, אפילו באמצע הלילה. (אני מעדיפה ראש מועצה שישן בלילה, אם כי זמין למה שממש, אבל ממש, דורש את ערותו).

בהמשך ההתכנסות חזינו בהופעה מהנה מאד של משחק, שירה והומור, של השחקן אלעד שפוני המלווה בשני מוזיקאים. טוב להיות באווירה קלילה בימים כאלה, אפילו אם זה רק לשעה.

מסביב שמעתי דיבורים על חזרה הביתה. הקהל היה כולו של ותיקים, שהשאלה של מסגרות חינוכיות לילדיהם לא מהוות שיקול. אבל, מה שמונע מהם לארוז ברגע זה, זה בעיקר, העובדה שעדיין לא יהיו בקיבוציהם שירותים שהם חיוניים לחיי היום-יום: מרכולית, מרפאה, ובקיבוצים בהם היה חדר אוכל, כמובן שגם חסרונם הוא שיקול. החשש שהחזרה הביתה תהיה מלווה בהסתגרות בבית, וכך תגדל הבדידות. האנשים שדברתי אתם התרגלו למציאות של קהילה פעילה ונפגשת כל הזמן בלובי ובחדר האוכל של המלון, ובפעילויות החברתיות שהם השתתפו בהן, והחששות שלהם נוגעים ללבי.

• עליזה בלוך

האם השם הזה זכור לכם? השבוע קבלתי בווטסאפ סרטון ששלח לי אחי מתוך אוטובוס שמסייר בגליל העליון. רשימת המשתתפים בסיום מורכבת מהרבה אנשים שעשו רבות לטובת מדינת ישראל, אבל אני לא נכנסת לזה. מי שמשכה את תשומת לבי בסרטון הזה הייתה המדריכה באוטובוס: הגב' עליזה בלוך, מי שהייתה ראשת העיר בית-שמש, מי שהייתה תקווה שגם מומשה בתקופתה של עשייה מוניציפאלית משותפת, אשר מדלגת מעל משוכות של הדרת נשים במדרכות העיר ועוד ועוד גחמות של קיצוניים דתיים. אבל עליזה בלוך הייתה טובה מידי לעיר בית שמש ואזרחיה, ולכן לא נבחרה לקדנציה שנייה.

בהיותה אישה שזמנה בידה, והיא יכולה להחליט מה היא עושה עם הזמן הזה שבידיה, היא קמה בזמן המלחמה ועברה לגור בקריית שמונה. כל בוקר היא מתייצבת בעירייה ומסייעת במה שצריך, והכל בהתנדבות.

אני אוהבת אותך, עליזה בלוך.

• שתי תערוכות

זכינו בהרבה מאד כישרונות אמנותיים בכפר הנשיא, זכינו להשתתף בשתי פתיחות של תערוכות יום אחרי יום בסופ"ש האחרון. כל הכבוד ללילה הארט על ציורי האפנה שלה, ולמיכל דדוש האוצרת והמשמרת של הציורים, על ארגון התערוכה. תודה ללב הקיבוץ על אירוח התערוכה והפתיחה, ולרוני וגנר ומקהלת הגוספל שלנו על ההופעה בפתיחה.

לצערי, לא נכחתי בפתיחה של תערוכת האומנים מן הצפון שהשם שהולם אותה מאד הוא "הביתה". הקרדיט העיקרי הוא כמובן לאוצרת דליה זלצברג ולעוזרים על ידה בתליית התערוכה: אורי, האיש שאיתה ואמנון נחושטן. האם קיפחתי מישהו? אוסיף ואתקן, בלי נדר, בשבוע הבא.

עד כאן לשבוע זה, השבוע השני של שנת 2025.

היכנונו לשובם של החטופים.

היכנונו להחזרתם של אלפי מחבלים שעשו לנו את הנורא מכל.

היכנונו לשבועות של רכבת הרים בין דמעות שמחה לדמעות אבל, ולכעס הבלתי נגמר של איך כל זה קרה לנו.

ולמרות הכל: שבת שלום!

תמר וולפין

פִּינֶת הַהֶנְצָחָה / דוד אלמן

זֶהֱי זְכָרָם בָּרוּךְ

ג'ין ווטרמן ז"ל - (27/3/1993 - 10/5/1921)

ג'ין היא חברת הקיבוץ ומבין מייסדיה. נולדה בגרמניה ועלתה לארץ באניה "לנגב" לאחר שנה במחנה מעצר בפריסין "באדיבות" המנדט הבריטי. ג'ין זכורה לי בעיקר כאופה. בקיבוץ יצרה מאפיה (כבר במנסורה) ועשתה רבות לטובת תאבונם של כלל תושבי המקום. היא היתה גם מטפלת ועוד אבל המאפיה, משום מה זכורה לי היטב. הקימה עם פרנק משפחה בת שלושה ילדים כשאחד מהם, ארנון, נפטר בגיל מאד צעיר. מבחינתי היא אחת מעמודי היסוד של היישוב שלנו.

<https://khbbm1.wixsite.com/1993-02>

הביא דוד אלמן - פניות כלשהם הפנו אלי - רק לא בטלפון (בעיית שמיעה)

תערוכת ציורי אופנה – לילה הארט

דברים שנאמרו בפתיחת התערוכה

לילה נולדה באנגליה בעיר מנצ'סטר באוקטובר 1927.

היא למדה אומנות באנגליה והחלה לעבוד בתחום הגרפיקה. אחרי מלחמת העולם השנייה היא הכירה את ישראל סבִּיֶאק. ישראל נולד בבגדאד (1918) ועבר עם משפחתו לגור בברזיל. במלחמת העולם השנייה התנדב לצבא האנגלי, וחלם להגיע לארץ ישראל. היא הייתה כבת 20 כשהם התחתנו.

לאחר החתונה החליטו ישראל וליילה לעבור לברזיל. הם נסעו מאנגליה לצרפת, שם עלו על אוניה והפליגו במשך שלושה שבועות לברזיל. המעבר לא היה קל עבור ליילה. היא הגיעה לברזיל

מבלי לדעת שום שפה שבאמצעותה תוכל לתקשר עם משפחתו של ישראל שדיברו פורטוגזית, צרפתית ויידיש. בברזיל ישראל עסק ביצור תיקי עור, וליילה למדה פורטוגזית, אישה יחידה בין גברים.

מהר מאד היא רכשה את השפה הפורטוגזית וחיפשה עבודה כגרפיקאית. ליילה התקבלה, בין מספר מועמדים גדול, לעבודה כגרפיקאית לפרסום עבור חנות גדולה מאד בשם "מגזין מֶז-בלה" (Magazine Mesbla) בעיר ריו דה ז'נרו, אותה ניהל באותם ימים, בחור יהודי הולנדי. היא עבדה באותו מקום כחמש שנים.

מחלקת הביגוד והאופנה בחנות מֶז-בלה פרסמה מידי שבוע בכל יום שישי בעמוד גדול לפעמים שניים בעיתון - Diario da Notices ובעיתון correio da manha

בכל שבוע היו מביאים לליילה בגדים שונים לפרסום. היא הייתה מסתכלת על הבגד ומדמינת כיצד הבגד נראה על הגוף ומציירת. היא ציירה מבוגרים, נשים וגברים ילדים ותינוקות, תיקים וגם בשמים. לציור היא השתמשה בדיו שחור ומים, עט ציפורן ומכחול דק מאד. התנאים לא היו קלים. ברזיל ארץ חמה מאד והיא עבדה ללא מזגן ואת המאוורר שהביאו לה, אי אפשר היה להפעיל, אחרת כל הניירות היו עפים. אנשים היו מגיעים לחנות עם הציורים שהתפרסמו בעיתון כדי לקנות את הבגד או הפריט המסויים שרצו.

כשליילה נכנסה להריון עם בנה הבכור, הם החליטו לחזור לאנגליה ללדת את הילד שם ולהיות קרובים להוריה של ליילה. ביוני 1954 היא ילדה את סטפן לימים עומרי. ב-1956 כשעומרי כבן שנה וחצי, מת בעלה ישראל, באופן פתאומי מהתקף לב. ליילה החליטה להגשים את החלום שלו ולעלות לארץ ישראל. במרץ 1958, ערב פורים, הגיעה ליילה עם עומרי לארץ ישראל ונסעה ישר לכפר הנשיא.

אחרי שעבדה במספר ענפים בקיבוץ, כמקובל באותם ימים, לילה הפכה למורה לציור המיתולוגית והאהובה בבתי הספר בכפר הנשיא, באיילת השחר, בכפר בלום ובהמשך בתל-חי. היא לימדה ילדים רבים שנהנו משיעוריה המיוחדים שהיו מלווים בהמון סיפורים, הומור ואהבה.

שיעור ציור לילדי כיתת הירדן. חנן ווטרמן וליאורה מנדג'גורסקי

האומנות עבור לילה היא דרך חיים והיא המשיכה ללמוד ולהתפתח במשך השנים, להשתתף בתערוכות שונות וללמד.

בין אלה, למדה תרפיה באומנות, בזה עסקה עד גיל 90 ועזרה לכל-כך הרבה ילדים ומבוגרים. גם כאן הביאה לידי ביטוי את הלב החם והאהוב שלה.

ראיינה וסיכמה: מיכל דדוש.

תערוכת הציורים תהיה תלויה במשך כל החודש הזה ב"לב הקיבוץ", ומי שלא הצליח להגיע לפתיחה יוכל בזמנו להגיע ולראות את יצירות המופת.

לא כדאי לפספס!!

תודה גדולה לכל האנשים שהגיעו לפתיחת התערוכה, תודה לרוני וגנר והמקהלה שהנעימו בשירתם, למברכות שמחה ארנולד ודליה זלצברג, לרחלי פוקס שעמלה על הכיבוד המגוון והטעים, למעיין פלמה ולמתנדבות שר מק'לוקליון, לאה כץ, אביבה אפשטיין ונועה מעיין שעזרו בהכנת וסידור המקום ולהגשת הכיבוד.

איזה מזל שיש בכפר הנשיא כל-כך הרבה אומנים, שבזכותם אפשר לקיים כל-כך הרבה תערוכות אומנות, אפילו שתיים בזמנית.

מנגנון שנותי של כל צוות הנהיגה בחמת קו-בלה - רון דה ליו 1952

ליקה וישראל - רון דה ליו 1951

לידה מציירת עד הווה
ברזיל יסא 1953

הוועדה להענקת תוארי כבוד של אפקה בוחרת להעניק למר יהודה עדר, את
תואר עמית כבוד של אפקה לשנת תשפ"ה
מתוך הוקרה לפועלו רב השנים בעיצוב התרבות המוזיקלית הישראלית, על
הפיכת תשוקתו האישית למוסיקה לחזון
חינוכי בעידן בו המוסיקה והטכנולוגיה שלובים זה בזה, ועל היותו מודל
להשראה בטיפוח דורות של יוצרים ומוזיקאים
צעירים".

אפקה המכללה האקדמית
להנדסה בתל אביב

לשכת הנשיא

02 ינואר 2025

לכבוד: מר יהודה עדר
נשיא בית הספר למוסיקה רימון

הנדון: הענקת תואר עמית כבוד מטעם אפקה – המכללה האקדמית להנדסה בתל-אביב

מר עדר הנכבד,

1. אפקה היא מכללה אקדמית להנדסה הרואה בתפקיד הכשרת מהנדסים הנדרשים לתעשיית ההיי-טק ובהקניית ידע, כישורים וערכים לדור הצעיר שליחות לאומית-חברתית-כלכלית. אפקה נוסדה לפני 28 שנה; כיום לומדים בה כ-3,500 סטודנטים, ומספר בוגריה הוא כ-9,000.
2. לפני כשמונה שנים ציינה מכללת אפקה 20 שנות הנדסה, ולרגל ציון דרך זה הונהגה מסורת חדשה – הענקת תוארי עמית כבוד של אפקה לאישים בעלי מוניטין בתחומם שתרמו תרומה משמעותית למדע, לקדמה הטכנולוגית, למדינה או לחברה. לראשונה הוענק התואר בשנת ה-20 למכללה למר שמעון פרס ז"ל, הנשיא התשיעי של מדינת ישראל. בשנים שלאחר מכן הוענק התואר לפרופ' רות ארנון, לד"ר קירה רדינסקי, למר אורי לוי, ליחידה 8200, לפרופ' יוסי מטיאס, לפרופ' רן בליצר, למר דדי פרלמוטר, לר"ח סאמי סעדי, לסא"ל אבישג סבג ראובן, לאל"מ בני אהרון ולסא"ל (מיל) ארז סעדון.
3. אני שמח לבשר לך כי השנה החליטה הוועדה לבחור בך ולהעניק לך תואר עמית כבוד של אפקה. מנימוקי הוועדה: "הוועדה להענקת תוארי כבוד של אפקה בוחרת להעניק למר יהודה עדר, את תואר עמית כבוד של אפקה לשנת תשפ"ה מתוך הוקרה לפועלו רב השנים בעיצוב התרבות המוזיקלית הישראלית, על הפיכת תשוקתו האישית למוסיקה לחזון חינוכי בעידן בו המוסיקה והטכנולוגיה שלובים זה בזה, ועל היותו מודל להשראה בטיפוח דורות של יוצרים ומוזיקאים צעירים".
4. בהמשך לשיחתנו, הסכמתך לקבל את התואר מחזקת את מעמדה של אפקה כמוסד אקדמי מוביל לחינוך מהנדסות ומהנדסים ובוגרי מדעי המחשב ומדעי הנתונים לתועלת החוסן החברתי-כלכלי-לאומי של מדינת ישראל, ואנו רואים בך מקור השראה לסטודנטים, לבוגרים ולסגל של מכללת אפקה.
5. התואר יוענק לך בטקס הענקת תארים לבוגרים ומוסמכים בהנדסה ומדעים מחזור תשפ"ד שתקיים מכללת אפקה ב-10 בפברואר 2025 בהיכל מנורה מבטחים בתל-אביב בפני כ-2,600 מוזמנים, בהם כ-700 מהנדסים ומהנדסות ובוגרי מדעי המחשב ומדעי הנתונים העתידיים להשתלב במשק ובחברות ההיי-טק בישראל. נשמח לקבל את פניך בשעה 18:30, חצי שעה לפני התחלת הטקסט ב-19:00. אנו מזמינים אותך להגיע עם אורחים. נעמוד איתך בקשר להסדרת כל הפרטים.

בכבוד רב,

פרופ' עמי מויאל
נשיא

בשם הוועדה להענקת תוארי עמית כבוד של אפקה

העתיקים: חברי הוועדה להענקת תוארי עמית כבוד של אפקה:
אלוף (במיל') דני רוטשילד, יו"ר חבר הנאמנים של מכללת אפקה
מר משה חורב, יו"ר הוועד המנהל של מכללת אפקה

רחוב מבצע קדש 38 תל אביב, 6998812
טל 03-7688600 | 580260164 | afeka.ac.il

גם הזמר והיוצר אליעד הקליט שיר חדש במלחמה. יחד עם אלון פרץ הוא כתב והקליט את "בסוף עוד ניפגש", בעקבות לוויית, שבעות ואזכרות בהן שר בפני משפחות וחברים של מי שאיבדו את היקר להם מכל. "אנחנו אלו שנשארים בעולם הזה להתמודד עם האובדן", הוא סיפר אז על השיר. "אבל עם זאת יש ניצוץ של תקווה ואמונה שבזמן, מקום ובגלגול אחר אנחנו עוד ניפגש."

בסוף עוד ניפגש

מילים ולחן: אליעד נחום ואלון פרץ

רק רציתי שתדע
אתה שוב הופעת לי בלילה בחלום
הזיכרונות ממך מלווים אותי כל רגע
כלום כבר לא אותו דבר
זה כואב ואין לי מי שיירפא אותי
השארת רק תמונות, וכל אחת בצבע

געגועים לשיחות איתך
הכי קשה בסוף היום
אהוב שלי, לך לדרכך
היית אור גדול

עכשיו, השיר שלי עצוב
איך חיכיתי שתשוב
אתה במקום רחוק מכאן
גם הים, גם הים זוכר הכל
הגלים אותו פסקול
מזכירים אותך בדיוק בזמן
ובסוף עוד ניפגש בגלגול הבא

רק רציתי שתשמע
כמה טוב השארת אחרייך
איך כולם אומרים עלייך שהיית מנצח
נשארה לי עוד תקווה בלב
ואולי אני ארגיש קרוב אלייך
שוב, למרות כל הכאב תחיה איתי לנצח

געגועים...

17.1 שרית קולינס

אלון שמואל

18.1 ליאור טיקוצ'ינסקי

19.1 ג'וני הרמץ

ריטה ראובינב

לביא חייט

20.1 צביה כץ

21.1 גיא וגנר

22.1 שחר פורת

23.1 רוי בוסקילה

ראג'אן קיטה

נמרוד פלמה

עופר עוזיאל

סיפור לשבת

סיפור קבלת אחריות / ברק סבר

בעל אמר לאשתו: "אני יוצא עם החברים שלי".
היא ענתה לו: "בסדר".

לאחר זמן מה, הבן אמר: "אימא, קיבלתי את התוצאות של מבחני השליש שלי, ומה אגיד לך, הם ממש לא טובים".
הבן ציפה לקבל נזיפה מאימו אבל להפתעתו, היא אמרה בשלווה: "אוקיי. אם תעבוד קשה תוכל לשפר את הציונים, ואם לא אז פשוט תצטרך לחזור על הסמסטר. זה תלוי בך".

למחרת באה אליה בתה ואמרה בהיסוס: "אימא, דפקתי את המכונית".
הבת פחדה שהאימא תכעס אבל להפתעתה, האם אמרה: "בסדר. קחי את המכונית למוסך ותדאגי לתיקון הנזק".

האימא, שהייתה עד כה עצבנית וזועפת, עכשיו השתנתה פתאום.
כשבני המשפחה נתקלו בתגובות החדשות האלה, הם התחילו לדאוג וחשבו שאולי משהו לא בסדר איתה. הם באו אליה ושאלו: "משהו לא בסדר? למה את מתנהגת כל כך רגועה?"

האימא חייכה והשיבה: "לקח לי הרבה זמן להבין שכל אחד אחראי לחיים שלו. הבנתי שהייסורים, הדאגות, החרדה, הלחץ שלי, ממילא לא פותרים את הבעיות שלכם, אלא רק מחמירים את שלי.
הבנתי שאני יכולה לתת לכם עצות רק אם אתם מבקשים אותן, ואז זה תלוי בכם אם תפעלו על פיהן או לא. כל החלטה שתקבלו, בין אם ההשלכות שלה טובות או רעות, אתם תצטרכו לחיות איתן. אני לא אחראית למעשיו של אף אחד. הבנתי שאני יכולה לשלוט רק בעצמי.
התפקיד שלי הוא לדאוג לכם, לאהוב אתכם, לעודד אתכם, אבל מעבר לזה הכול תלוי בכם כדי לפתור את הבעיות ולמצוא את הדרך שלכם.
לכן, החלטתי להישאר רגועה, ולתת לכל אחד מכם לפתור את בעיותיו בעצמו".

כל בני הבית נשארו פעורי פה מהנאום הזה.
אבל מאותו יום המשפחה התחילה לתפקד טוב יותר, כי כל אחד בבית ידע בדיוק מה הוא צריך לעשות!

אני מאמין

מילים: שאול טשרניחובסקי
לחן: טוביה שלונסקי

ישוב יפרח אז גם עמי
ובארץ יקום דור
ברזל כבליו יוסר מנו
עין בעין יראה אור
ברזל כבליו יוסר מנו
עין בעין יראה אור

יחיה, יאהב, יפעל, יעש
דור בארץ אמנם חי
לא בעתיד, בשמים
חיי רוח לו אין די
לא בעתיד, בשמים
חיי רוח לו אין די

שחקי שחקי על החלומות
זו אני החולם שח
שחקי כי באדם אאמין
כי עודני מאמין בך
שחקי כי באדם אאמין
כי עודני מאמין בך

שחקי שחקי על החלומות
זו אני החולם שח
שחקי כי באדם אאמין
כי עודני מאמין בך
שחקי כי באדם אאמין
כי עודני מאמין בך

כי עוד נפשי דרור שואפת
לא מכרתיה לעגל פז
כי עוד אאמין גם באדם
גם ברוחו, רוח עז
כי עוד אאמין גם באדם
גם ברוחו, רוח עז

רוחו ישליך כבלי-הבל
ירוממו במתי-על
לא ברעב ימות עובד
דרור לנפש, פת-לדל
לא ברעב ימות עובד
דרור לנפש, פת-לדל

אאמינה גם בעתיד
אף אם ירחק זה היום
אך בוא יבוא ישאו שלום
אז וברכה לאום מלאום
אך הוא יבוא ישאו שלום
אז וברכה לאום מלאום

בתקווה לשובם של כל החטופים והחטופות עכשיו!! ושיפסיקו לשחק לנו בחלומות.

98 חטופים וחטופות נמצאים כבר 469 ימים בשבי